

1

FORSKRIFT OM VEDERLAG FOR TANNHELSETJENESTER I
DEN OFFENTLIGE TANNHELSETJENESTEN

Fastsatt av Sosialdepartementet 24. mai 1984 med hjemmel i lov av 3. juni 1983 nr. 54 om tannhelsetjenesten §§ 1-3, 2-2 og 6-5.

§ 1. Personer som skal betale fullt vederlag

Personer som ikke går under § 1-3 a, b, c, d og e i lov om tannhelsetjenesten skal betale fullt vederlag etter Sosialdepartementets fastsatte takster inkludert eventuelle utgifter til tann-tekniske arbeider.

§ 2. Grupper av eldre, langtidssyke og uføre i institusjon og hjemmesykepleie

Når eldre, langtidssyke og uføre i institusjon og hjemmesykepleie har hatt institusjonsopphold eller pleie av hjemmesykepleien i sammenhengende 3 måneder eller mer, skal disse gis vederlagsfrie tannhelsetjenester, inkludert eventuelle utgifter til tanntekniske arbeider, så lenge oppholdet eller pleien vedvarer.

For tannhelsetjenester som blir gitt før institusjonsoppholdet eller hjemmesykepleien har vart i 3 måneder, kan kreves vederlag som under § 1, dersom oppholdet eller omsorgen ikke forventes å vare over 3 måneder.

Tannbehandling som har sammenheng med eller påvirker den sykdom pasienten er innlagt for eller får pleie for, skal ytes vederlagsfritt selv om institusjonsoppholdet eller pleien ikke har vart i 3 måneder.

§ 3. Ungdom som fyller 19 eller 20 år i behandlingsåret

Ungdom, fra det året de fyller 19 til og med det året de fyller 20, skal ikke betale større vederlag enn 25% av Sosialdepartementets fastsatte takster inkludert eventuelle utgifter til tanntekniske arbeider.

For behandling som trygdekontorene gir hel eller delvis refusjon for kan kreves vederlag som under § 1 av dem som fyller 19 eller 20 år i behandlingsåret.

§ 4. Andre grupper av befolkningen

For grupper som kommer under § 1-3 punkt e i lov om tannhelsetjenesten fastsetter fylkeskommunen vederlagets størrelse som andel av Sosialdepartementets fastsatte takster.

§ 5. Kjeveortopedisk behandling

For kjeveortopedisk behandling og utgifter til kjeveortopedisk apparatur m.v. kan kreves vederlag som under § 1 av alle grupper av befolkningen.

§ 6. Ikrafttreden

Denne forskrift trer i kraft 1. juli 1984.

Merknader til forskrift om vederlag for tannhelsetjenester i Den offentlige tannhelsetjenesten.

Til § 1. Personer som skal betale fullt vederlag.

Sosialdepartementet har til hensikt å utgi eget taksthefte som er ment å revideres hvert år. Disse takstene vil vanligvis være i samsvar med veiledende tariff for tannbehandling i privat praksis. Takstheftet skal brukes ved fastsettelse av vederlag i Den offentlige tannhelsetjenesten.

Etter § 2-2 i lov om tannhelsetjenesten, kan Den offentlige tannhelsetjenesten ikke kreve vederlag av klientellet nevnt i § 1-3 a, b og c, med unntak for kjeve-ortopedisk behandling. De grupper som skal ha gratis behandling kan dermed verken avkreves vederlag for tanntekniske arbeider eller for tannhelsetjenester utført av tannhelsepersonellet i Den offentlige tannhelsetjenesten.

Til § 2. Grupper av eldre, langtidssyke og uføre i hjemmesykepleie.

Paragrafen definerer og avgrenser gruppene som skal gis regelmessig oppsøkende og vederlagsfri tannbehandling i Den offentlige tannhelsetjenesten.

Med institusjon menes her sykehus, sykehjem, aldershjem o.l. som får sitt budsjett og regnskap godkjent av og tilskudd til drift fra en offentlig instans eller er tatt med i kommunal eller fylkeskommunal helse- og sosialplan.

For at kravet til sammenhengende pleie av hjemmesykepleien skal være tilfredsstillt, må pleien ha skjedd minst én gang pr. uke over tre måneder eller mer.

Fylkeskommunen står fritt til vedta å utvide tilbudet til flere grupper (se § 1-3 punkt e i lov om tannhelsetjenesten).

Utgiftene til tannbehandling ved institusjoner som er fylkeskommunens ansvar, kan fylkeskommunene heretter dekke over institusjonens budsjetter eller direkte over budsjettet for Den offentlige tannhelsetjenesten.

Ved statlige institusjoner må tannbehandlingen fortsatt dekkes over institusjonens budsjett. Disse institusjonene kan inngå avtale med private tannleger eller Den offentlige tannhelsetjenesten (fylkeskommunen i vertsfylket) om tannbehandling/tilsyn med pasientene mot direkte oppgjør over institusjonens budsjett. Tilbudet til pasientene skal gis i samsvar med denne forskrift. Departementet tilrår at statlige institusjoner inngår samarbeid med Den offentlige tannhelsetjenesten om tannbehandlingen.

Departementet viser også til "Forskrifter om tannbehandling for pasienter i institusjoner under lov om sykehus m.v. og lov om psykisk helsevern", gitt av Sosialdepartementet den 1. november 1980. (Rundskriv I-1045/80.)

Tannbehandling ved kommunale institusjoner er fylkeskommunens ansvar, men det er ikke til hinder for at kommunene fortsatt gir tilskudd til slik behandling.

Til § 4. Andre grupper av befolkningen.

For personer som kommer under § 1-3 punkt e i lov om tannhelsetjenesten, fastsetter fylkeskommunen vederlagets størrelse begrenset oppad av Sosialdepartementets takster. Tannhelsetjenestene kan gis helt eller delvis vederlagsfritt. Fylkeskommunen kan f.eks. prioritere grupper på medisinsk, odontologisk eller sosialt grunnlag.

Andre grupper som det er naturlig å gi tilbud om vederlagsfri tannhelsetjeneste er f.eks. personer med et tilsvarende omsorgsbehov som dem som blir tatt hånd om av hjemmesykepleien, men som ikke mottar hjemmesykepleie fordi f.eks. familien, hjemmehjelpere, diakonat, frivillige organisasjoner eller lignende tar seg av den nødvendige pleien.

Fylkeskommunen kan også redusere kravet om 3 måneder sammenhengende institusjonsopphold m.v. før vederlagsfri behandling kan tilbys.